

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานด้านกิจการนิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ พ.ศ. 2465 โดยมีการจัดตั้งองค์กรสโมสรนิสิตอย่างเป็นทางการ เรียกว่า "สโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" ต่อมาได้มีการปรับโครงสร้างการบริหารองค์กรของสโมสรนิสิต โดยเพิ่มองค์กรในการบริหาร สโมสรนิสิตอีก 1 องค์กร คือ สภานิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำหน้าที่ควบคุมการบริหารงานของ องค์กรบริหารให้เป็นไปตามนโยบายที่แถลงต่อสภานิสิต นิจารณาและควบคุมการจัดสรรงบประมาณ และผลการใช้งบประมาณขององค์กรบริหาร และส่วนองค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาและวางแผน การดำเนินงานของสโมสร นิจารณาจัดสรร ควบคุม และรับผิดชอบการใช้จ่ายเงินงบประมาณของ สโมสรให้เกิดประโยชน์แก่นิสิตโดยส่วนรวม นั้น ได้เปลี่ยนชื่อจากสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็น "องค์การบริหารสโมสรนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคณะกรรมการบริหาร 10 ตำแหน่ง ประกอบด้วย นายกสโมสร อุปนายกคนที่หนึ่ง อุปนายกคนที่สอง เทร็ดฤกษ์ เลขาธิการ ประธานฝ่าย กีฬา ประธานฝ่ายวิชาการ ประธานฝ่ายศิลปะและวัฒนธรรม ประธานฝ่ายพัฒนาสังคมและบำเพ็ญ ประโยชน์ และ ประธานฝ่ายนิสิตสัมพันธ์ ร่วมกับ ผู้แทนจากคณะกรรมการนิสิต หรือสโมสรนิสิตของ แต่ละคณะ จำนวน 16 คณะ ซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้บริหาร องค์กร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในส่วนโครงสร้างขององค์การบริหาร สโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น มีชมรม ซึ่งแบ่งตามสังกัดฝ่ายต่าง ๆ ทั้งหมด 40 ชมรม ได้แก่ ชมรมกีฬา 18 ชมรม ชมรมวิชาการ 8 ชมรม ชมรมศิลปวัฒนธรรม 8 ชมรม และชมรมพัฒนาสังคมและบำเพ็ญประโยชน์ 6 ชมรม โดย ในแต่ละชมรม มีคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย ประธาน รองประธาน เทร็ดฤกษ์ เลขาธิการ และ กรรมการตำแหน่งอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับว่าด้วยชมรมนั้น ๆ โดยให้คณะกรรมการชมรม มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. พิจารณา และวางแผนการดำเนินงานของชมรม ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของชมรม ซึ่งไม่ขัดแย้งต่อระเบียบนี้ หรือข้อข้อบังคับว่าด้วยฝ่ายที่ชมรมนั้นสังกัด
2. รับผิดชอบร่วมกัน ในการบริหารกิจกรรมของชมรม
3. พิจารณาจัดตั้งงบประมาณของชมรม เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการฝ่าย ที่ชมรมนั้นสังกัด
4. ควบคุมการเงินของชมรม
5. จัดทำรายงานประเมินผล การดำเนินงานในรอบปีของชมรม เสนอต่อคณะกรรมการฝ่ายที่ชมรมนั้นสังกัด ก่อนสิ้นสัปดาห์ของกรรมการชมรมในปีนั้น
6. หน้าที่อื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการฝ่ายที่ชมรมนั้นสังกัดมอบหมาย (ฝ่ายกิจการนิสิต, 2533)

และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า งานกิจกรรมนิสิตเป็นงานหลักอย่างหนึ่งของสถาบัน จำเป็นต้องมีบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ "อาจารย์ที่ปรึกษา" จึงเป็น ผู้หนึ่ง ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดกิจกรรมนิสิต บทบาทนั้นได้แก่

1. รักษาระเบียบ ข้อบังคับในการจัดกิจกรรม
2. ส่งเสริม และพัฒนานักศึกษาในกลุ่มที่รับผิดชอบ
3. พิจารณาความเหมาะสมของโครงการ ในการจัดกิจกรรมนักศึกษา
4. พัฒนากิจกรรมนิสิตให้สอดคล้อง กับนโยบาย และลักษณะของนิสิต (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2528)

ดังนั้นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงได้แต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาประจำชมรมแต่ละชมรม โดยให้มีอำนาจหน้าที่ ความสำเร็จในการดำเนินงานของชมรม ดังต่อไปนี้

1. ให้คำปรึกษา แนะนำ กำกับดูแล การดำเนินกิจกรรมของชมรมอย่างใกล้ชิด
2. เป็นผู้ประสานงาน ระหว่างชมรมกับฝ่ายกิจการนิสิต
3. ดูแลการใช้จ่ายเงินของชมรมให้เป็นไปตามระเบียบของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการเงิน และการงบประมาณของสโมสร
4. เสนอแนะข้อพิจารณาต่อฝ่ายกิจการนิสิต และจัดทำสรุปผลการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมในรอบปี ต่อฝ่ายกิจการนิสิต เมื่อครบวาระการดำรงตำแหน่ง

5. ชัยยังการดำเนินกิจกรรมของชมรม ในกรณีเห็นว่าขัดต่อระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตลอดจนการกระทำใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสีย ต่อมหาวิทยาลัย

6. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิตมอบหมาย (ฝ่ายกิจการนิสิต, 2534)

วิลเลียม เอฟ เนล (William F. Nail, 1968) กล่าวว่าคุณลักษณะของอาจารย์ ที่ปรึกษาฝ่ายกิจการนิสิตที่พึงประสงค์ คือ

1. เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้น สนใจกิจกรรมของนิสิตอย่างแท้จริง
2. มีทัศนคติต่อองค์การนักศึกษา และจะเสริมสร้างประสบการณ์ทางการศึกษาให้แก่ นิสิตได้อย่างกว้างขวาง
3. มีความรู้ในสาขาวิชาการ ความรู้ทั่วไป และความรู้ในงานกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ในด้านที่ตนเข้าร่วมอย่างแท้จริง
4. มีความสนใจในการแก้ปัญหาของนิสิตเป็นรายบุคคลให้มากที่สุด
5. จะต้องเตรียมการ สำหรับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินงานกิจกรรมนิสิต เป็นผู้ที่ปฏิบัติ ไหวพริบ สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้สำเร็จลุล่วง

นอกจากนี้ วิลเลียม อี เบอร์แมน (William E. Berman, 1978) ยังได้ให้ ข้อเสนอแนะว่าอาจารย์ที่ปรึกษาในฐานะผู้นำทางกิจกรรมนิสิต ต้องมีทักษะในเรื่องต่อไปนี้ด้วย เช่น ทักษะในเรื่องกระบวนการกลุ่ม การวินิจฉัยสั่งการ การบริหารองค์การ การเงินและการบัญชี ระบบการบริหารงาน และระบบราชการ รวมทั้งทักษะในเรื่องการจัดโปรแกรมต่าง ๆ

นอกจากองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ที่ปรึกษาในการจัดกิจกรรมนิสิตนั้น ด้าน นิสิตเองก็ต้องมีความเข้าใจยอมรับในจุดมุ่งหมาย และหลักการของกิจกรรมนั้นร่วมกัน หากทั้งสองฝ่าย ไม่ทำความเข้าใจหรือตกลงกันในหลักการพื้นฐานร่วมกันแล้ว การดำเนินงานกิจกรรมจะประสบปัญหา ต่าง ๆ มาก ฮากต่อการจะดำเนินงานไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้

สำหรับการบริหารกิจกรรมนิสิตนั้น มีกระบวนการบริหารเช่นเดียวกับการบริหารองค์กร หรือหน่วยงานทั่วไปว่า ปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญต่อการบริหารงาน ประกอบด้วย

1. บุคลากร (Man)
2. การเงิน (Money)
3. วัสดุและอุปกรณ์ (Materials)
4. การจัดการ (Management)

ส่วนกระบวนการบริหารงานต่าง ๆ ที่อาจนำมาใช้เป็นประโยชน์ได้นั้น ได้แก่ กระบวนการบริหารของ เซียร์ (Sears, 1950) ประกอบด้วย

1. การวางแผน (Planning)
2. การจัดองค์กร (Organizing)
3. การอำนวยการ (Directing)
4. การประสานงาน (Coordinating)
5. การควบคุมการปฏิบัติงาน (Controlling)

ปัญหาและอุปสรรคของการจัดกิจกรรมนิสิต

ในการดำเนินกิจกรรมนิสิต เฟรดเดอริค (Frederick, 1959) ได้ศึกษาสาเหตุที่ทำให้นิสิตไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้ มีดังนี้

1. เวลาที่ทำกิจกรรมตรงกับช่วงที่นิสิตไม่ว่าง
2. นิสิตต้องทำงานหารายได้ เพื่อช่วยตนเอง
3. นิสิตต้องทำงานบ้าน เพื่อช่วยเหลือครอบครัว
4. ที่อยู่อาศัยของนิสิต อยู่ไกลสถานศึกษา
5. การคมนาคมไม่สะดวก และไม่มีความปลอดภัย

6. นิสิตไม่สามารถจ่ายค่ากิจกรรมนั้น ๆ ได้ เนื่องจากในการเข้าร่วมกิจกรรมบางอย่าง ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง

จากการสรุปผลการสัมมนาของฝ่ายกิจการนิสิต เมื่อ พ.ศ. 2529-2530 (2530) ปรากฏว่าสอดคล้องกับสรุปผลการสัมมนาขององค์การบริหารสโมสรนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กล่าวถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของปัญหาในการดำเนินงานกิจกรรม สรุปได้ดังนี้

1. นิสิตส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของการทำกิจกรรม และให้ความสนใจต่อการทำกิจกรรมน้อย เนื่องจากสาเหตุหลายประการ เช่น
 - 1.1 ระบบการเรียนการสอน
 - 1.2 นิสิตไม่เห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำกิจกรรม
 - 1.3 นิสิตมีเวลาว่างน้อยลง มีความค่านึงถึงส่วนรวมน้อยลง
2. นิสิตไม่รู้กฎ ระเบียบ ขั้นตอนการดำเนินงาน ขาดการวางแผน
3. ขาดการประสานงานที่ดีระหว่างนิสิตที่ทำงานด้วยกัน และระหว่างหน่วยงาน คณะ และองค์การบริหารสโมสรนิสิต
4. การทำงานของสโมสรนิสิต และชมรมส่วนใหญ่ขาดความต่อเนื่อง ไม่มีแผนงานที่ชัดเจน
5. อาจารย์ขาดแรงจูงใจ ไม่สนใจเข้ามาทำงานด้านกิจการนิสิต
6. บุคลากรประจำบางส่วน ขาดประสิทธิภาพ อีกทั้งมีจำนวนไม่เพียงพอ
7. โครงสร้างแบบการทำงานของกิจกรรมส่วนกลาง กับกิจกรรมส่วนคณะมีความแตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกัน ทำให้เป็นปัญหาในการประสานงาน
8. ระบบการประชาสัมพันธ์งานกิจกรรมนิสิตยังไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้ภาพพจน์ทั่วไปของการทำกิจกรรมดูซับซ้อน
9. มีความซ้ำซ้อนกันทั้งกิจกรรมที่จัด และช่วงเวลาจัดกิจกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในส่วนของกิจกรรมด้านกีฬา ปัญหาที่พบจากสรุปผลการดำเนินงานของฝ่ายกีฬาคณะกรรมการบริหารสโมสรนิสิต (2532) มีดังนี้

1. ปัญหาที่เกิดจากการไม่มีนโยบายที่ชัดเจน

ชมรมส่วนใหญ่มุ่งเน้น และให้ความสำคัญกับการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากลางนอก ทำให้นิสิตที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาก็มีอีกจำนวนมาก ไม่มีโอกาสเข้าร่วม

2. ปัญหาที่เกิดจากผู้บริหาร และระบบในการบริหารงานของชมรม

ผู้ที่มีหน้าที่ในการบริหารชมรม ไม่มีความพร้อมที่จะบริหารชมรม จากสาเหตุหลายประการ เช่น ต้องฝึกซ้อมกีฬา ไม่มีประสบการณ์ในการบริหารกิจกรรมนิสิต ไม่รู้ระบบและวิธีการในการติดต่อประสานงาน เป็นต้น

3. ปัญหาที่เกิดจากการไม่มีสถานที่ติดต่อประสานงานของชมรม

4. ปัญหาที่เกิดจากการไม่ได้รับความร่วมมือที่ดีในการประสานงานจากชมรมกีฬา

จากรายงานสรุป การประชุมสัมมนาฝ่ายกิจการนิสิต เรื่อง รูปแบบและแนวทางในการจัดกิจกรรมฝ่ายกีฬา เมื่อวันที่ 23-25 สิงหาคม 2534 ซึ่งผู้ร่วมสัมมนาประกอบด้วยฝ่ายกิจการนิสิต, คณะกรรมการบริหาร องค์การบริหารสโมสรนิสิต, ประธานชมรมกีฬา สโมสรนิสิตจุฬาฯ, ประธานชมรมกีฬาคณะ และหอพักนิสิต สรุปปัญหาที่เกิดขึ้น ในการดำเนินกิจกรรมกีฬา คือ

1. สถานที่สำหรับการเล่นกีฬา การฝึกซ้อม และการแข่งขันยังไม่เพียงพอ
2. สถานที่ทำงานรวมของชมรมในฝ่ายกีฬายังไม่เกิดขึ้น
3. ทรัพยากรด้านงบประมาณ และกำลังคนด้านกีฬายังไม่เพียงพอ
4. ระบบ โครงสร้าง ความรับผิดชอบในงานกีฬาของมหาวิทยาลัยยังไม่ชัดเจน
5. การขาดขวัญ และกำลังใจในการทำงานของผู้เกี่ยวข้อง
6. การขาดการประชาสัมพันธ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

ชัชวาลย์ เสนาลักษณ์ (2517) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความคิดริเริ่มในการจัดกิจกรรม ได้มาจากบุคคลหลายฝ่าย ทั้งในและนอกสถานศึกษา และได้จากผู้เรียนมากที่สุด อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นบุคคลที่สำคัญ ที่มีส่วนรับรู้ในการจัดกิจกรรม การขาดมนุษยสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และผู้บริหาร ตลอดจนความรู้ที่ถูกต้องในการจัดกิจกรรม อาจเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดกรณีพิพาทในสถานศึกษา และมีปัญหาบางประการในการจัดกิจกรรม เช่น การจัดหาเงิน สถานที่ เวลา เป็นต้น

อนันต์ กุมาวรวง (2517) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิตในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นิสิตและอาจารย์ มีความคิดเห็นตรงกันว่ากิจกรรมที่ดำเนินอยู่นั้น ประสพผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ด้านการดำเนินงาน อาจารย์มีความคิดเห็นว่ายู่ในเกณฑ์พอใช้ ส่วนนิสิตมีความเห็นว่ายังไม่อยู่ในเกณฑ์ดี ประเภทของกิจกรรมที่นิสิตสนใจมากที่สุด คือ กิจกรรมทางวิชาการ กีฬา พัฒนาชุมชน และวัฒนธรรม ในด้านการประเมินผลกิจกรรมนั้น ทั้งนิสิตและอาจารย์เห็นว่า ไม่ค่อยมีการประเมินผล และปัญหาที่พบมากที่สุดในการจัดกิจกรรม คือ งบประมาณไม่เพียงพอ ขาดการวางแผนที่ดี และไม่ค่อยได้รับความร่วมมือจากอาจารย์ที่ปรึกษา

พิชญ์ ผาสุข (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่องเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าวิธีการดำเนินการบริหารกิจการนักศึกษาในวิทยาลัยครูนั้น ได้มีการตั้งฝ่ายกิจการนักศึกษาช่วยการบริหารงาน แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปการบริหารกิจการนักศึกษา ซึ่งได้แก่ งานองค์การนักศึกษา และสภานักศึกษา การบริหารกิจการนักศึกษาส่วนใหญ่ ที่เป็นผลได้ผลเสียทางวิชาการ และสวัสดิการด้านอื่น ๆ ของนักศึกษานั้น ผู้รับผิดชอบ คือ ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายสำนักผู้อำนวยการ ฝ่ายธุรการ ฝ่ายการปกครองและสวัสดิการ

สายัณห์ บุรณไทย (2521) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการเปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาที่มีต่อองค์การนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ จากผลการศึกษา ได้เสนอแนะว่า องค์การนักศึกษาควรพิจารณาผลการจัดกิจกรรมภายนอกสถาบันที่ไม่จำเป็น และให้ความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมภายในสถาบันมากขึ้น จะทำให้องค์การนักศึกษาจัดกิจกรรมได้คล่องตัว และสนองความต้องการของนักศึกษามากขึ้น ทบวงมหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรจัดสัมมนา ให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องบทบาท และการดำเนินงานขององค์การนักศึกษาแก่ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ให้เข้าใจในเรื่องดังกล่าวตรงกัน และจะได้ร่วมกันพิจารณาขององค์การนักศึกษาต่อไป การใช้จ่ายเงินควรมีระเบียบที่รัดกุม แต่มีความคล่องตัวในการเบิกจ่าย และควรให้สถาบันเป็นผู้รับผิดชอบการบริหารเงินขององค์การนักศึกษา นอกจากนี้ผู้บริหารควรปรับปรุงสำนักงาน องค์การนักศึกษา ให้เป็นสัดส่วนกว้างขวางเพียงพอ และเหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมนักศึกษา

รัชนี้ คำแสน (2523) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยครุภาคเหนือ การวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ที่ปรึกษา และนักศึกษา แตกต่างกันในด้านลักษณะกิจกรรมที่จัด ปัญหาในการจัดและดำเนินการกิจกรรมนักศึกษา ส่วนด้านวัตถุประสงค์ อาจารย์ และนักศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน กิจกรรมที่จัดมาก ได้แก่ กิจกรรมทางด้านพละนาฬิกาย กีฬา และสันทนาการ ด้านการบำเพ็ญประโยชน์ ส่วนด้านที่จัดน้อย คือ ด้านบริการ และสวัสดิการ สำหรับปัญหาในการจัดเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ นักศึกษาไม่ร่วมกิจกรรมนักศึกษา และการประเมินกิจกรรมไม่เหมาะสม และไม่มีการนำผลการประเมินผลมาใช้ ในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมนักศึกษา

ชูชีพ พุทธิประเสริฐ (2523) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยครุภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของอาจารย์และ นักศึกษาแตกต่างกันในด้านลักษณะกิจกรรมที่จัด และด้านปัญหาในการจัดและดำเนินการกิจกรรม ส่วน ด้านวัตถุประสงค์ อาจารย์และนักศึกษา มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน กิจกรรมที่จัดมากในมหาวิทยาลัย ได้แก่ กิจกรรมทางด้านพละนาฬิกาย กีฬา และสันทนาการ กิจกรรมที่จัดน้อยที่สุด คือ กิจกรรมวิชาชีพครู สำหรับปัญหาในการจัดกิจกรรมตามการจจัดลำดับความสำคัญ คือนักศึกษาไม่ร่วมกิจกรรม อาจารย์ไม่ร่วม กิจกรรม ขาดงบประมาณ อุปกรณ์ สถานที่ การประเมินผลไม่เหมาะสม และไม่นำผลการประเมิน มาใช้ในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมนักศึกษา

ชั้นอารมณ์ ภาวะปกติ (2525) ได้ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยครู ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เช่นเดียวกับ รัชนี้ คำแสน ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษามีความแตกต่างกัน 1 ด้าน คือ ด้านลักษณะกิจกรรมที่จัด ส่วนอีก 3 ด้าน ไม่แตกต่างกัน กิจกรรมที่จัดมากในวิทยาลัย ได้แก่ กิจกรรมด้านพลาณามัย กีฬา สันทนาการ และกิจกรรมบันเทิง สำหรับปัญหาในการจัดกิจกรรม ตามการจัดลำดับความสำคัญ คือ นักศึกษา และอาจารย์ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ปัญหาการประเมินผล ไม่เหมาะสม และไม่มีการนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงกิจกรรมนักศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (2525) ได้ศึกษากิจกรรม นักเรียน นิสิต และนักศึกษาในประเทศไทย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษา วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่าในส่วนที่จัดส่วนใหญ่ คือ กิจกรรมกีฬา และนันทนาการ รองลงมา คือ กิจกรรมส่งเสริมวิชาการที่เอื้ออำนวยต่อวิชาชีพ สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการ เข้าร่วมกิจกรรมตามความคิดเห็นของนักศึกษา ได้แก่ ปัญหาการขาดแคลนงบประมาณ ขาดอุปกรณ์ ขาดการสนับสนุน และขาดความร่วมมือจากผู้บริหาร และสมาชิก สำหรับความคิดเห็นของอาจารย์ พบว่าได้แก่ ปัญหาการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรม ปัญหาการขาดแคลนงบประมาณ กฎระเบียบของสถาบัน ไม่เอื้ออำนวยให้จัดกิจกรรม และการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ ด้านกิจกรรมนักศึกษา ส่วนผล การศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาอื่น ๆ ส่วนใหญ่ คล้ายคลึงกับกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กล่าวคือ กิจกรรมที่จัดส่วนใหญ่ จัดกิจกรรมกีฬา และนันทนาการ รองลงมาได้แก่ กิจกรรมส่งเสริมวิชาการต่าง ๆ กิจกรรมส่งเสริม วัฒนธรรมไทย และกิจกรรมส่งเสริมอาชีพ สำหรับปัญหาและอุปสรรคส่วนใหญ่ตรงกัน คือ ขาดแคลน งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ ขาดบุคลากร และขาดการสนับสนุน

สุเทพ ชูสีมา (2526) ได้วิจัยเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักการศึกษา ครูพลศึกษา และบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับคุณธรรมที่เกิดจากการกีฬา เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็น และ ศึกษาแนวทางการปลูกฝังคุณธรรม โดยใช้การกีฬาเป็นสื่อ พบว่า

1. นักการศึกษา ครูพลศึกษา และบุคคลทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมที่เกิด จากการกีฬา ในระดับเห็นด้วย

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ของความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณธรรมที่เกิดจากการกีฬาของครูพลศึกษา แตกต่างจากนักการศึกษา และบุคคลทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. นักการศึกษา ครูพลศึกษา และบุคคลทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปลูกฝังคุณธรรม โดยใช้การกีฬาเป็นสื่อในระดับเห็นด้วย คือ ควรใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อในการปลูกฝังคุณธรรมอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ถึงชั้นอุดมศึกษา ฝึกให้น้ำใจนักกีฬาในการร่วมกิจกรรมกีฬาทุกครั้ง คำนึงถึงความเหมาะสมของเพศ วัย และระดับสติปัญญาของผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา การส่งเสริมและสนับสนุนทางด้านกีฬาของสถานศึกษา และหน่วยงานต่าง ๆ โดยจัดตั้งชมรม หรือชมรมกีฬา

4. ผลการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว ของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการปลูกฝังคุณธรรม โดยใช้การกีฬาเป็นสื่อของครูพลศึกษา แตกต่างจากนักการศึกษา และบุคคลทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01

จิรวัดน์ วีรังกร (2527) ทำการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการวิเคราะห์โครงสร้างและกระบวนการบริหารงานบุคลากรนิสิตในมหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างและกระบวนการบริหารงานบุคลากรนิสิตในมหาวิทยาลัย โดยใช้เครื่องมือและวิธีการรวบรวมข้อมูล 3 แบบ คือ การศึกษาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ผลการวิจัยสรุปว่า

1. มหาวิทยาลัยทุกแห่ง วางวัตถุประสงค์งานบุคลากรนิสิตนักศึกษาคล้ายกัน คือ จัดบริการ และสวัสดิการเพื่อช่วยเหลือ แก้ปัญหาให้นิสิตนักศึกษา และเพื่อพัฒนานิสิตนักศึกษาในด้านต่าง ๆ

2. ในด้านขอบข่ายและประเภทของงาน พบว่า มีการจัดคล้ายคลึงกัน แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับในแนวสากล พบว่า ภาระหน้าที่ด้านการสอน มหาวิทยาลัยในประเทศไทยมีการจัดทำน้อยกว่า

3. ในด้านโครงสร้างการบริหารงาน พบว่าทุกสถาบันได้จัดให้มีฝ่ายกิจการนิสิตนักศึกษา

4. ในด้านกระบวนการบริหารงานบุคลากรนิสิตนักศึกษา พบว่า กระบวนการบริหารที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ไม่ได้ช่วยเหลือนิสิตนักศึกษา ให้เกิดการพัฒนาค้นเองมากเท่าที่ควร

ธีรพงศ์ ประสงค์ลาภ (2527) ได้ศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษากรุงเทพมหานคร สํารวจและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษากรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ผลการวิจัยสรุปว่า

1. กิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ จัดและบรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบาย และวัตถุประสงค์ที่สถานศึกษากำหนดไว้ กิจกรรมที่จัดมากในวิทยาลัย ได้แก่ กิจกรรมด้านกีฬา และกิจกรรมส่งเสริมวิชาการ
2. ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยแตกต่างกัน 1 ด้าน
3. การลำดับความสำคัญของปัญหาในการจัด และดำเนินงานกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา อาจารย์และนักศึกษาเห็นว่า งบประมาณสำหรับจัดกิจกรรมเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด รองลงมาคือ เวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา อุปกรณ์ และสถานที่ สำหรับกิจกรรมของนักศึกษาตามลำดับ

สาธิต วนะรมย์ (2531) ได้ศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ โดยศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 19 คน ความวิธีการของเทคนิคเดลฟาย ผลการศึกษาสรุปได้ความว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ควรเป็นดังนี้

1. กำหนดทิศทางและขอบเขตของการจัดกิจกรรมนักศึกษา มีปรัชญา นโยบาย และจุดมุ่งหมาย เป็นการพัฒนาบุคลิกภาพ และศักยภาพของนักศึกษาจนถึงขีดสูงสุด เพื่อให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ด้วยสติปัญญา คุณธรรม ความสามารถในอาชีพ และทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยใช้การจัดกิจกรรมเป็นภาคปฏิบัติ ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนในห้องเรียน
2. ประเภทและลักษณะของการจัดกิจกรรมนักศึกษา เป็นกิจกรรมทางด้านวิชาการ กีฬา บำเพ็ญประโยชน์ และศิลปวัฒนธรรม
3. องค์การนักศึกษา และการบริหารงานกิจกรรมนักศึกษา เน้นให้มีคณะกรรมการบริหารและสภานักศึกษา โดยมีนายก หรือประธานคณะกรรมการแต่ละคณะเป็นนักศึกษา ปีที่ 4 ได้มาจากการเลือกตั้งทั่วไปตามระบบพรรค ส่วนระเบียบ ข้อบังคับ ควรมีความยืดหยุ่น ส่งเสริมความคิดและความคล่องตัว ในการบริหารงานขององค์การนักศึกษามากที่สุด

4. ปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญต่อการบริหารกิจกรรมนักศึกษา ได้แก่ บุคลากรมีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพในงานด้านกิจกรรมนักศึกษา การสนับสนุนการเงินที่เพียงพอ ความเป็นอิสระในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ และการจัดให้มีตารางเวลาการทำกิจกรรมร่วมกัน

5. กระบวนการบริหารกิจกรรมนักศึกษา เน้นการวางแผนระยะสั้น และระยะยาว ตลอดปีการศึกษา การกำหนดบทบาทของหน่วยงานที่สนับสนุนการจัดกิจกรรม ให้ชัดเจน

กอบแก้ว สิงห์ดี (2533) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องแนวทางการพัฒนารูปแบบกิจกรรมนิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ช่วง พ.ศ. 2459-2531 รวมทั้งได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิต ที่มีต่อรูปแบบการจัดกิจกรรมนิสิต และเสนอแนวทางการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมนิสิต ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้เครื่องมือและวิธีการในการรวบรวมข้อมูล 3 แบบ คือ การศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์ และการออกแบบสอบถาม ผลการวิจัยสรุปว่า แนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมนิสิต ควรกำหนดนโยบายให้มุ่งเน้นด้านการเสริมสร้างกิจกรรม เพื่อพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของนิสิต กิจกรรมกีฬาเพื่อส่งเสริมสุขภาพ และความมีน้ำใจกิจกรรมทางด้านวิชาการ เพื่อส่งเสริมการศึกษาของนิสิต และระดมสรรพกำลังจากคณาจารย์ ให้มีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างการผสมผสานการดำเนินงานระหว่างวิชาการกับกิจกรรมนิสิต ให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน เสนอให้เพิ่มวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมอีก 1 ข้อ คือ เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนิสิต อาจารย์ และนิสิตเก่า เสนอให้ปรับปรุงรูปแบบลักษณะกิจกรรมบางประเภทที่ปัจจุบันไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เช่น กิจกรรมกีฬา กิจกรรมวิชาการ รวมทั้งเสนอแนวทางเพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพในการจัดดำเนินงานกิจกรรมนิสิต เช่น การเลือกสรรอาจารย์ทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษา การปรับปรุงแนวปฏิบัติเพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมนิสิต การประชาสัมพันธ์ข้อมูลกิจกรรมนิสิต ให้กว้างขวางขึ้น และการนำเสนอผลงานทางด้านกิจกรรมนิสิต ประกอบการขอผลงานทางด้านวิชาการของอาจารย์ เพื่อให้อาจารย์สนใจมีส่วนร่วมมากขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

คาลิช และ เบอर्टส์ (Kalish and Berts, 1966) ได้สำรวจทัศนคติของนิสิต ที่มีต่อกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยฮาวาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปริญญาตรี ปีที่ 1 จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามประมาณค่า พบว่าการมีความรู้ และความสนใจในกิจกรรม มีความสัมพันธ์กับการให้ความร่วมมือ การเป็นผู้นำ และการมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมนิสิต

ฮาร์โรลด์ (Harold, 1967) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมการจัดกิจกรรมนิสิต ในสถาบันอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาในระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา ได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ควบคุมการจัดกิจกรรม จัดเป็นหลักสูตรของนิสิต จึงเป็นการศึกษาเพื่อเกณฑ์ในการควบคุมกิจการนิสิต ซึ่งพอสรุปเป็นแนวคิดได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมนิสิต ต้องพัฒนาคุณภาพทุกด้านของนิสิต
2. การควบคุมสิ่งใด ต้องส่งเสริมวัตถุประสงค์ของสิ่งนั้น
3. นโยบายการควบคุมและตัดสินใจ ขึ้นอยู่กับเหตุผลด้านศีลธรรม และภูมิหลังทางการศึกษา ไม่ขึ้นกับกฎเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยไม่ควรใช้อำนาจตามกฎหมาย นอกจากมีความขัดแย้งกันมาก ระหว่างกิจกรรมกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา
4. ควรกำหนดขอบเขตในการควบคุมกิจกรรมไว้อย่างกว้าง ๆ ยืดหยุ่นได้
5. ในด้านการควบคุม ถือว่านิสิตต้องมีความรับผิดชอบต่อมหาวิทยาลัยด้วย
6. ควรอธิบายหลักเกณฑ์ในการควบคุมกิจกรรมของนิสิต
7. เกณฑ์การควบคุมกิจกรรมนิสิต ควรมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น

โรบินสัน (Robinson, 1971) ได้ทำการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการสำรวจโปรแกรมผลศึกษาของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน จำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนที่จัดให้มีการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน มีประมาณ 61%

เคปป์ (Kapp, 1974) ได้ศึกษาเรื่องประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรของนิสิตในระดับอุดมศึกษา โดยใช้กลุ่มประชากรที่เป็นนิสิตผิวขาว ระดับปริญญาตรี จำนวน 6,108 คน ผลการศึกษาพบว่า มากกว่าร้อยละ 80 ของนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ได้เข้าร่วมกิจกรรม อย่างน้อย 1 ใน 7 อย่าง เช่น กิจกรรมด้านกีฬา ด้านวัฒนธรรม ด้านสังคม ด้านการเมือง ด้านศาสนา ด้านมวลชน และด้านการศึกษา การสำรวจประเมินผลจากประสบการณ์ในวิทยาลัย โดยกลุ่มนิสิตที่ร่วมกิจกรรม กับกลุ่มนิสิตที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม พบว่า นิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรม มีความพอใจในชีวิตสังคม การติดต่อกับเพื่อนร่วมชั้น และเพื่อนต่างคณะ และกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความคลิรีเริ่ม กลุ่มที่ร่วมกิจกรรมค่อนข้างมีความรู้สึกว่าการร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ได้เพิ่มความสามารถ ภาวะผู้นำ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มนิสิตที่ร่วมกิจกรรมในด้านต่าง ๆ นอกจากด้านการศึกษา มีความรู้สึกว่าการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ช่วยเพิ่มทักษะด้านการทำงานมากกว่า โอกาสที่จะได้ทำงานประมาณร้อยละ 50 ของกลุ่มประชากรในการศึกษานี้ทั้งหมด เข้าร่วมกิจกรรมชุมชนในงานอาสาสมัครต่าง ๆ ความสำเร็จและกิจกรรมต่าง ๆ ที่นิสิตได้รับและได้กระทำในระดับเตรียมอุดมศึกษา มีอิทธิพลอย่างมากต่อการรู้จักร่วมกิจกรรมของการเมืองและมวลชน ทั้งนี้นิสิตชายและหญิง ไม่ว่าจะอยู่ในระหว่างอยู่ในมหาวิทยาลัย หรือหลังจากที่จบแล้ว เกี่ยวกับพฤติกรรมการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง มีความแตกต่างค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมในด้านต่าง ๆ กับกลุ่มที่ไม่ร่วมกิจกรรม กลุ่มที่ร่วมกิจกรรมทางการเมืองและมวลชนในวิทยาลัย มักจะไปใช้สิทธิเลือกตั้ง มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ โดยเฉพาะระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น

แมคอินเทอร์ฟ (McInturff, 1980) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีส่วนสนับสนุนการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา ของนิสิตนักศึกษาสาขาอาชีพในวิทยาลัยชุมชนรัฐอิลลินอยส์โดยส่งแบบสอบถามจำนวน 214 ชุด ไปยังวิทยาลัย 9 แห่ง ที่กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง และได้รับคืนร้อยละ 95 ผลการศึกษาพบว่า การที่นิสิตนักศึกษาไม่เข้าร่วมกิจกรรมเพราะทำงานนอกมหาวิทยาลัย ไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม ไม่เข้าร่วมกิจกรรมเพราะบางอย่างไม่น่าสนใจ ไม่เข้าร่วมเพราะมีความเชื่อ่านายจ้างยอมให้ความสำคัญต่อกิจกรรมเช่นนั้นน้อยกว่าการจ้าง และความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาทั่วไปต่อกิจกรรมนิสิตนักศึกษาในวิทยาลัยดังกล่าวแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังได้เสนอแนะไว้บางประการ เช่น การจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาควรกำหนดปฏิทินการจัดไว้ ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม และการทำงานของนิสิตนักศึกษา ควรได้รับการศึกษาและเตรียมการไว้ให้พร้อม

สรุปรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศพบว่า นิสิต และอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างกัน ในลักษณะของกิจกรรมที่จัด ปัญหาในการดำเนินการจัดกิจกรรม แต่มีความคิดเห็นตรงกันว่าการจัดกิจกรรมประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ลักษณะกิจกรรมที่นิสิต และสถาบันสนใจจัดกิจกรรมมาก ได้แก่ กิจกรรมด้านกีฬาและพลาสมา มี ค้านั้นทนาการ ค้านั้นเทิง ค้านวิชาการ ค้านวัฒนธรรมและ ค้านพัฒนาชุมชนและบำเพ็ญประโยชน์ ปัจจัยพื้นฐานของกระบวนการบริหาร กิจกรรมนิสิตที่สำคัญ ได้แก่ การมีบุคลากรที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพด้านการจัดกิจกรรมนิสิต รวมทั้งได้รับการสนับสนุน การเงินที่เพียงพอ มีอิสระในการจัดหาวัสดุ จัดให้มีตารางเวลาทำกิจกรรมร่วมกันเน้นการวางแผน ระยะสั้น และระยะยาวตลอดปีการศึกษา และกำหนดบทบาทของหน่วยงานที่สนับสนุนให้ชัดเจน นอกจากนี้พบว่า ความคิดริเริ่มในการจัดกิจกรรมนิสิต ได้มาจากบุคคลหลายฝ่าย ทั้งในและนอก สถานศึกษา โดยได้จากผู้เรียนมากที่สุด การบริหารกิจกรรมนิสิตที่เป็นผลได้ผลเสียทางวิชาการ และ สวัสดิการอื่น ๆ ของนิสิตจะอยู่ในความรับผิดชอบของผู้บริหาร และหน่วยงานของมหาวิทยาลัย อีกทั้ง พบว่ากระบวนการบริหารงานกิจกรรมนิสิต ไม่ได้ช่วยเหลือนิสิตให้เกิดการพัฒนาตนเองมากเท่าที่ควร ปัญหาที่พบในการจัดกิจกรรมนิสิต คือ งบประมาณไม่เพียงพอขาดการวางแผนการที่ดี ไม่ได้รับ ความร่วมมือและขาดการสนับสนุนที่ดีจากผู้บริหาร อาจารย์ และนิสิต นอกจากนี้ กฎ ระเบียบ เวลาว่างของนิสิตไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดและเข้าร่วมกิจกรรม ขาดสถานที่ และอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวย ต่อการจัดกิจกรรม การประเมินผลไม่เหมาะสม และไม่นำผลการประเมินผลมาใช้ในการปรับปรุง กิจกรรมให้ดีขึ้น และขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ด้านกิจกรรมนิสิต ข้อเสนอแนะ คือ ทบวง หรือ หน่วยงานอื่น ๆ ควรจัดสัมมนาให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องบทบาท และการดำเนินงานของ องค์การนิสิต แก่ผู้บริหาร อาจารย์ และนิสิต เพื่อจะได้เข้าใจเรื่องดังกล่าวตรงกัน เน้นความสำคัญ ของการจัดกิจกรรมนิสิตภายในสถาบันมากขึ้น มีระเบียบการจ่ายเงินที่รัดกุมแต่มีความคล่องตัว ในการเบิกจ่าย ปรับปรุงสำนักงานขององค์การนิสิต ให้เหมาะสมและเพียงพอควรปรับปรุงรูปแบบ ของกิจกรรมบางประเภทที่ไม่สอดคล้องวัตถุประสงค์ เช่น กิจกรรมกีฬา กิจกรรมวิชาการ นอกจากนี้ ควรกำหนดวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมนิสิตเพิ่มเติม คือ ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างนิสิต อาจารย์ และนิสิตเก่า มีการสร้างแรงจูงใจให้อาจารย์เข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมากขึ้น โดยให้นำเสนอผลงาน ด้านกิจกรรมนิสิตประกอบการขอผลงานของอาจารย์ได้ และควรประชาสัมพันธ์ข้อมูลการจัดกิจกรรม นิสิต ให้กว้างขวางขึ้น

และผลการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศพบว่า การมีความรู้ ความสนใจในกิจกรรมนิสิต มีความสัมพันธ์กับการให้ความร่วมมือ การเป็นผู้นำ และทัศนคติที่ต่อกิจกรรมนิสิต ทางด้านการควบคุมการจัดกิจกรรม มหาวิทยาลัยไม่ควรใช้อำนาจตามกฎเกณฑ์ ควรมีความยืดหยุ่น สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพการณ์ นอกจากนี้มีความขัดแย้งมากระหว่างกิจกรรมกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ซึ่งควรมีการอธิบายให้ชัดเจน นอกจากนี้ นิสิตจะเข้าร่วมกิจกรรมอย่างน้อย 1 ใน 7 อย่าง ดังนี้ กิจกรรมกีฬา วัฒนธรรม สังคม การเมือง ศาสนา มวลชน และการศึกษาโดยนิสิตที่เข้าร่วม มีความพอใจในชีวิตสังคม และรู้สึกว่าการได้เพิ่มความสามารถ ภาวะผู้นำ และเพิ่มโอกาสที่จะได้งานทำ ร้อยละ 50 ขณะที่สาเหตุของผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจากไม่มีเวลาว่างเพราะต้องทำงานนอกมหาวิทยาลัย กิจกรรมบางอย่างไม่เข้าร่วมเพราะไม่น่าสนใจบางคนไม่เข้าร่วมเพราะเชื่อว่า นายจ้างไม่ให้ความสำคัญมากกว่าการจ้าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย